

Priis paa den Forsatning, hvorunder vi leve, saa er det et ingenlunde uvigtigt Moment i dens Opfattelse, at der ved Siden af Folkethinget staar et Landsting. Jeg troer, at Antallet af dem, der med fuld Inderlighed slutte sig til Forsatningen, vilde meget betydeligt formindskes, dersom den lovgivende Magt ved Siden af Hans Majestæt Kongen kun laa i Folkethingets Haand; men det er jo ganske paaensynligt, at det praktisk vilde blive det samme, dersom Landstinget skulde ved en utilbørlig Eftergivenhed give Afkald paa sin Halddeel af Rigsdagens lovgivende Myndighed. Det Gæste, jeg i saa Henseende har tilbage at sige, er, som sagt, at den Stemning, som jeg i dette Øieblik er vis paa er den ene-raadende i Thinget, ikke vil være glemt til vi sees igjen. Hvad den foreliggende Sag angaaer, har jeg allerede gjort opmærksom paa, at det kun vilde være en meget dårlig Tjeneste, man vilde gjøre den næste Rigsdag, hvis man efterlod den som Arv at skulle, tre Aar efter at Føllesforsatningen er givet, behandle et Regnskab, hvis Gjenstand ikke længere forterer under Rigsdagen. Det er vistnok af en ganske summarisk Natur; men efter den Betæring, vi have faaet ifølge en tidligere anlagt Rigsdøts Sag, troer jeg, at der praktisk ikke foreligger Andet end paa en hurtig Maade at faae denne Sag tilendebragt.

Bjerring: Jeg er naturligvis ganske enig med den ærede Formand i, at der ikke kan tillægges Landstinget nogen Skyld for, at Sagerne ikke have kunnet expederes her i Thinget uden extraordinair Behandling. Det er kun ved en høj Grad af Resignation fra Landstingets Side, at disse Sager have kunnet bringes tilende. Denne Resignation sætter jeg ligesaa megen Priis paa, som enhver Anden; men jeg mener dog naturligvis, at der maa være Grændse derfor. Med Hensyn til den Berigtigelse, som den ærede Formand gjorde, er jeg aldeles enig med ham, hvis jeg skulde have sagt, at denne Sag angaaende Statsrevisiørens Beretning med Hensyn til Statsregnskabet for 1854—55 har ligget to Aar i Folkethinget; min Mening var, at den har ligget

to Aar i Rigsdagen. Grunden, hvorfor den ikke blev fremmet i Landstinget, har den ærede Viceformand meget tydelig angivet, saa at man idetmindste indirecte kan sige, at Forsinkelsen ikke ligger hos Landstinget; men Grunden ligger indirecte hos det andet Thing.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, blev det ved den derefter foretagne Afstemning vedtaget eenstemmig med 38 Stemmer, at Sagen maatte foretages til anden og sidste Behandling.

Formanden: Denne anden og sidste*) Behandling, hvortil vi nu gaae over, er underkastet de Regler, som ellers i Forretningsordenen ere foreskrevne for en tredje Behandling. Da intet Ændringsforslag er fremkommet til denne Behandling, saa er det Beslutningerne i deres Heelhed, der nu sættes under Forhandling. Dersom Ingen begjærer Ordet (Ophold), kunne vi gaae til Afstemning og, da den Beslutning, hvormed den hele Række af Beslutninger ender, i og for sig inbefatter alle de foregaaende, mener jeg, at man kunde indskrænke sig til at oplæse Beslutningernes Overskrift tilligemed den sidste Beslutning.

Ved den derpaa foretagne Afstemning bleve

Beslutninger,

afgivne i Henhold til Grundlovens § 53 af Landstinget for dets Vedkommende med Hensyn til Statsrevisiørens i Henseende til Statsregnskabet for Finantsaaret 1854—55 afgivne Beretning og deres til Rigsdagens Beslutning gjorte Indstillinger,

(See Anhang A. Sp. 1441—64)

vedtagne eenstemmig med 37 St.

*) Første Behandling findes i Tid. Sp. 1698.